

Vojtěch Vysloužil

4. Nejlepší Maxíkův den

Maxík je polštář. Na Maxíkovi spí každý den chlapec jménem Karel. Maxík, když na něm spal Karel, tak se nemohl hnout. Ráno ke Karlovi přišla jeho máma do pokoje a řekla „Karlíku, vstávej je ráno, musíš do školy“, „Ano mamí“. Maxík byl volný. Udělal si rozsvičku a hopsal ke dveřím pokoje. U dveří zadal kód a najednou. BUM! „Už odjeli,“ řekl Maxík. Tajný kód byl jedna, dva, tři. U dveří se objevil počítač, byl takový fialový. Maxík do něho skočil. HOP! Maxík se objevil ve světě bytosti. Viděl tam polštář, který se jmenuje Joe, ale to Maxík ještě nevěděl. Joe tady je nový. Tak Maxík šel za Joeem, „Ahoj“ řekl Joe. „Ahoj, jak se jmenuješ.“ „Já se jmenuji Joe“, „Já jsem Maxík“, „Budeme kamarádi,“ řekl Joe. „Ano“ řekl Maxík. A tak šli prozkoumávat svět. Hopsali a hopsali, a narazili na Joe se čte (džou) ①

sklenici vody. Max a Joe se šli sezná-
mit. „Ahoj, jak se jmenuješ“, zeptali se
kamarádi. „Jáá j-s-e j-m-e-n-u-ji U-o-
d-a-a-n.“ „Todane nemusíš se nás bát.“ „My
nekoušeme.“ „Tak jo“ řekl Todan. „Kluci
co vlastně děláte?“ „My prozkoumáváme
tentó svět.“ Kluci šli dále prozkoumáva-
tajemný svět. Šli, a šli, cestou viděli
stromy, na kterých rostou takové
fialovo-černé bobule. „Můžu ochutnat
ty bobule?“ Zeptal se Joe. „Né!“ vykřikl
Todan. „Proč?“ Zeptal se Joe. „Těh jsem
o nich v Encyklopedii, jsou hodně
jedovaté.“ „Tak to jsem rád že si mi
to řekl“ řekl Joe. Dále viděli hory,
řeky, ve kterých plavali malé zlaté
rybičky. Ušli už pět kilometrů, a na-
nikoho ještě nenarazili. Tak šli dál, a
dál, a na chvíli narazili na vesnici.
„Půjdeme do té vesnice?“ Zeptal se
Maxík. „Tak jo“ řekli Joe a Todan.
Vesnice vypadala takhle, já vám jo

popíšu. Bylo tam deset doměčků, a jeden kostel. Vesnice byla z fialového dřeva a kamene. Kostel byl celý z kamene. A bydleli tam vesničánové, vypadali takhle. Měli hnědé kalhoty, a modré tričko, ale byl tam jeden výjimečný vesničán, měl na sobě zelené kalhoty a červené tričko. Jmenuje se Světlák. Světlák si jich všiml jako první. Běžel za Maxíkem, Joem a Vodanem. Světlák už u nich byl. „Ahoj jak se jmenujete?“zeptal se Světlák. „Ahoj já jsem Maxík po mé pravici to je Joe a po mé levici to je Vodan.“ „Ahoj“ řekl Joe a Vodan. „A jak jste ^{se} dostali?“ „Šli jsme rovnou za nosem.“ Řekl Maxík. „Nemáte klíč kluci?“ „Docela ano.“ Řekli kluci. „Tak já vás zavedu do vesnice.“ Kluci šli za Světlákem. „Jo a abych nepochopil, já je jmenuji Světlák už došli do vesnice, a Světlák je zavedl do svého domu. Otevřel trubku a řekl „Jede chlapci.“ „Děkujeme.“ Kluci se potom

zeptali Světlana jestli nechce jít s nimi.
Světlana odpověděl, že moc děkuje, ale nemůže,
protože má hodně práce ve vesnici. „Můžu
se té Světlane zeptat, kolik je hodin?“
Zeptal se Maxík. „Je půl třetí“ řekl
Světlana. „Světlane promiň, ale my, už musíme
jít.“ řekl Maxík. „To je škoda“ řekl Světlana.
Tak se rozloučili a šli dál. Po deseti
kilometrech došli k vodopádu a nezbylo
nic jiného, než ho zdolat. Tak dali na
vodu dříví, spojili se a sedli si a
jeli dolů. Ááá! Zbůňk! Kamarádi, byli
dole. „To bylo vzrušná“ řekl Joe. Šli dál a
dál a více co? Už byli zase u portálu
domu. Maxík se rozloučil, a bylo mu líto,
že už se musí teleportovat domů. „Tak
ahoj Joei a Vodane, bude se mi slýskat.“
řekl Maxík. „Nám taky“ řekli Joe a Vodan.
„Odpovězte!“ „Tak ano!“ 3... 2... 1...
Jedí. „Učítě přeletí zase.“ „Přiletím.“ Buch!
Už jsem doma. Rychle do postele. Skříp! „Jen
tak tak“ řekl Maxík. Tohle byl Maxíkuv
nejlepší den. Konec. (4)